

Arrest

nr. 277 112 van 6 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse en Libische nationaliteit te zijn, op 26 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse en Libische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 1 mei 2019, dient op 25 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 4 augustus 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 6 januari 2022.

1.3. Op 24 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die op 25 maart 2022 aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Rabat, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en moslima te zijn. Uw vader is in 1998 aan kanker overleden, uw moeder lijdt aan Alzheimer. U weet dit via vriendinnen die in Libië wonen en naar Marokko waren geweest, want zelf hebt u sinds 2013 geen contact meer met haar. U hebt via uw moeder nog een halfbroer, A., doch ook met hem hebt u sinds 2013 geen contact meer en weet u niet waar hij actueel verblijft of wat hij doet (zie infra).

U bent tot het 5de secundair naar school geweest, doch beëindigde dan uw studies om te gaan werken. U zag dat Marokkaanse meisjes naar Arabische landen vertrokken om daar gaan te werken alhoewel een dergelijk gedrag hen de stempel van prostituee kon opleveren in de Marokkaanse gemeenschap. U dacht erover om naar Libië te gaan en overlegde deze stap met uw moeder en halfbroer. Alhoewel ze met uw voornemen niet instemden, verbraken ze het contact niet met u, alhoewel dit wel wat minder werd.

Op uw twintigste vertrok u naar Libië omwille van economische redenen. Op 2 oktober 2010 verwierf u door het betalen van smeergeld ook de Libische nationaliteit en verkreeg u een Libisch paspoort. U woonde op verschillende plaatsen in Tripoli om dan in 2008 naar Bab al Rashid te verhuizen, de wijk waar u tot uw vertrek uit het land bleef wonen. Sinds 2013 werkte u in het Residence Blue Hotel. Op een bepaald moment, in 2013, bewoonde u in Bab al Rashid gedurende vijftien dagen samen met een Algerijnse een kamer. Op de derde dag van uw verblijf daar werd u door de huisbaas naar uw werk in het hotel gevoerd en probeerde hij u onderweg aan te raken, u liet hem begaan daar u niets kon zeggen. Hij gaf u te kennen een relatie met u te willen aangaan, doch dit zag u niet zitten. Toen u enkele dagen later 's nachts naakt uit de badkamer kwam en op zoek was naar uw badjas werd u plots gefotografeerd door de huurbaas, hij stuurde deze foto's via Viber naar uw halfbroer en familie, het telefoonnummer van uw halfbroer had hij naast uw tas gevonden. Uw halfbroer belde u op en beschuldigde u ervan te werken in de prostitutie en verbood u nog contact op te nemen met het thuisfront, bovendien werd ermee gedreigd u te vermoorden zo u naar Marokko zou terugkeren, hierop veranderde u van nummer en had u geen contact meer met hem. Uw huisbaas zou dit gedaan hebben uit wraak omdat u geen relatie met hem wilde aanknopen. Na dit incident verhuisde u naar een andere plek in dezelfde wijk en huurde hier een huis met drie andere meisjes.

Omwille van de oorlog besloot u Libië te verlaten en in 2016 vertrok u illegaal overzee naar Italië, net voor uw vertrek werden uw beide paspoorten gestolen. U verbleef er twee jaar in Pisaro. Alhoewel u illegaal was hebt u hier nooit een procedure opgestart om uw verblijf te legaliseren, u ging nog steeds gebukt onder de oorlog in Libië en was getraumatiseerd. U kende hier geen problemen, doch toen u mensen hoorde zeggen dat België een mooi land is, besloot u in april 2019 naar hier te komen. Op 25 juli 2019 hebt u hier een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Ter staving van uw verzoek legt u een slecht leesbare kopie van uw Libisch rijbewijs neer en een aantal foto's ter staving van uw werk in het hotel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) wijst er vooreerst op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Hierbij is het van belang er op te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn

politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In casu dient te worden vastgesteld dat u zowel over de Marokkaanse, het land waarin u bent geboren, als de Libische nationaliteit beschikt, dit blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.3). Dient in dezer te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van uw land van herkomst, Marokko, een vrees te koesteren in de zin van de Geneefse Conventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo stelt u dat uw halfbroer, nadat hij in 2013 naaktfoto's van u had gekregen opgestuurd door uw Libische huisbaas, u aanmaande alle contact met het thuisfront te verbreken en hij u zou vermoorden zo u naar Marokko zou terugkeren.

U gevraagd waar uw halfbroer actueel woont en wat hij doet in het leven, geeft u aan dat hij een optiekzaak had in Salah (in de buurt van Rabat), maar u niet weet of hij die zaak nu nog heeft en u eigenlijk niet weet waar hij actueel woont, sinds 2013 hebt u geen contact meer (CGVS p.4). Gezien het door u geschilderde incident zich afspeelde in 2013, werd u logischerwijze gevraagd welke indicaties u heeft dat uw halfbroer u na al die jaren nog steeds schade zou willen berokkenen en komt u niet verder dan 'het was duidelijk, het contact is verbroken en hij zei dat ik hem niet meer mag spreken'. Gezien u duidelijk verwijst naar het contact dat u in 2013 met hem hebt gehad, werd u andermaal gepolst naar de actuele stand van zaken en komt u niet verder dan 'als hij een woord zegt, gaat hij niet van mening veranderen' (CGVS p.7). Het hoeft niet te verwonderen dat uw woorden bezwaarlijk kunnen overtuigen, temeer uit uw verklaringen dan ook nog eens blijkt dat u sinds 2013 niets hebt ondernomen om meer te weten te komen over de 'whereabouts' van uw broer, integendeel, u geeft aan niets over hem te willen weten. Gevraagd of dit dan wil zeggen dat u sinds 2013 geen pogingen hiertoe hebt ondernomen, beaamt u dit en stelt u dat u uitgeput was (CGVS p.7). Moest u effectief menen omwille van uw broer niet naar Marokko te kunnen terugkeren, kan het niet overtuigen dat u niets zou hebben ondernomen om informatie over hem te vergaren, dit is immers essentieel om uw vrees bij terugkeer te kunnen inschatten, temeer uit uw verklaringen blijkt dat hij eigenlijk de enige echte hinderpaal was waarom u niet naar dit land zou kunnen terugkeren (CGVS p.6-7). De vaststelling dat u in dezer totaal niets hebt ondernomen ondermijnt, zoniet de geloofwaardigheid, dan wel de ernst van de vrees die u beweert te koesteren.

Deze appreciatie wordt onderstreept door de vaststelling dat u in 2016 Libië hebt verlaten en naar Italië bent vertrokken waar u twee jaar in de illegaliteit hebt geleefd zonder hier een asielverzoek te hebben ingediend, u zou niets geweten hebben over asiel, niemand zou u advies hebben gegeven. Gevraagd of u ooit een advocaat, een instantie of andere mensen zou hebben geraadpleegd, eventueel met oog op andere procedures, stelt u 'om eerlijk te zijn, ik was getraumatiseerd door de oorlog (...), ik ben nog niet gezond en ga nu naar een psycholoog'. Gepolst of dit wil zeggen dat u toen dus in dezer geen stappen had ondernomen, beaamt u dit (CGVS p.6). Het CGVS kan aanvaarden dat u bij aankomst in Italië nog onder de indruk was van de oorlog in Libië en niet onmiddellijk zou hebben gedacht hoe uw verblijf te legaliseren, doch vindt het CGVS het niet geloofwaardig dat, moest u effectief nood hebben aan bescherming, u zich hier niet naar zou hebben bevraagd eens u hier een tijdje zou hebben verbleven, temeer u hier in de illegaliteit verbleef en er altijd het risico bestond dat u tijdens een identiteitscontrole wel eens tegen de lamp zou lopen en gerepatriëerd zou kunnen worden. Bovendien geeft u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken aan hier in het zwart te hebben gewerkt, wat er toch op wijst dat u zich kon organiseren en voor zichzelf kon instaan, reden temeer waarom het CGVS niet accepteert dat u hier niet alle mogelijkheden zou hebben uitgeput zich omtrent uw situatie te bevragen (Verklaring DVZ punt 37). Volledigheidshalve dient in dit kader nog te worden opgemerkt dat u stelt hier naar een psycholoog te gaan, doch u nalaat dit te staven (CGVS p.6).

Gezien u voor het overige stelt in Marokko nooit politieke activiteiten te hebben ontplooid, nooit problemen met de overheid/politie te hebben gehad, net zomin als uw familie, en nooit 'algemene problemen' te hebben ondervonden, ziet het CGVS gezien het geheel van bovenstaande observaties geen reden waarom u niet naar Marokko zou kunnen terugkeren, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u

zelfredzaam bent en u ook in moeilijke omstandigheden, getuige hiervan uw verblijf in Libië tijdens de oorlog, zich hebt weten recht te houden (CGVS p.4-5, Vragenlijst CGVS punt 3.7).

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Marokko een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Deze vaststelling volstaat om uw situatie in Libië niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

De door u neergelegde stukken vermogen deze appreciatie niet in positieve zin om te buigen daar ze betrekking hebben op elementen die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS) van 11 juli 2003, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Zij vreest dat zij in Libië en Marokko te maken zal krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie ingevolge haar problematiek ten gevolge van de naaktfoto's die van haar werden genomen. Daarnaast vreest zij er blootgesteld te zullen worden aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat alsook van haar familie. Zij meent dat haar minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend wegens de slechte humanitaire situatie in Libië.

Zij wijst er op dat zij pas gehoord werd op 6 januari 2022, terwijl zij reeds op 25 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming had ingediend, waardoor het haar niet verweten kan worden dat zij zich niet meer alles herinnert. Er werd volgens haar geen rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw die sedert 2016 niet meer in Libië en sedert 2013 niet meer in Marokko verblijft. Ze zou geen enkele band meer hebben met haar in Marokko verblijvende familie, die haar bovendien heeft bedreigd. De redelijke termijn werd volgens haar overschreden waardoor zij geen negatieve beslissing meer kon verwachten.

Dat haar geen internationale beschermingsstatus wordt toegekend heeft volgens haar tot gevolg dat zij gedwongen zal moeten terugkeren naar Libië, wat niet aan de orde kan zijn gezien het wijdverspreid geweld tegen burgers en in het bijzonder ten aanzien van vrouwen. Zij verwijst dienaangaande naar informatie van binnenlandse zaken en *Human Rights Watch* en concludeert dat daaruit blijkt dat ze bij terugkeer naar Libië zal blootgesteld worden aan willekeurig geweld, de meest primitieve nutsvoorzieningen, een gebrek aan toegang tot water, voedsel, medicijnen, brandstof en gezondheidszorg, straffeloos geweld ten aanzien van vrouwen, een gebrekkige toegang tot justitie en aan een schending van de mensenrechten.

Zij meent dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij verward en getraumatiseerd is. Zij zou alle gebeurtenissen hebben verteld en herhaalt dat van haar niet verwacht kan worden dat ze van elk detail op de hoogte kon zijn. Het is volgens haar niet voldoende dat het CGVS haar verklaringen zomaar éézijdig afwijst en wijst op de actieve samenwerkingsplicht die het CGVS heeft en voegt toe dat de bewijslast een gedeelte taak is. Volgens haar diende haar het voordeel van de twijfel te worden toegekend.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken gevoegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeksters asielrelaas en vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Verzoekster vreest vermoord te zullen worden door haar halfbroer. Haar halfbroer heeft in 2013 naaktfoto's toegestuurd gekregen van verzoeksters toenmalige Libische huisbaas waardoor haar halfbroer haar beschuldigde van prostitutie.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster zowel over de Marokkaanse, het land waar zij is geboren, als de Libische nationaliteit beschikt en dat zij niet aannemelijk maakt ten aanzien van Marokko een vrees te koesteren in vluchtelingenrechtelijke zin of overeenkomstig de definitie van de subsidiaire bescherming. Hierbij stipt de commissaris-generaal vooreerst aan dat het incident met de naaktfoto's zich reeds heeft afgespeeld in 2013, dat verzoekster geen informatie meer heeft over haar halfbroer en met hem geen contact meer heeft en dat door het feit dat verzoekster niets meer heeft ondernomen om een zicht te krijgen op de actuele stand van zaken, de ernst van de vrees die zij beweert te koesteren, ernstig ondermijnd wordt. Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal dat de ernst van de beweerde vrees verder wordt ondermijnd door het feit dat verzoekster twee jaar op illegale wijze in Italië heeft verbleven zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Tenslotte wordt nog gemotiveerd dat verzoekster nooit enige politieke activiteiten heeft ontplooid in Marokko en nooit problemen heeft gekend met de overheid of politie, waardoor er geen redenen zijn waarom zij niet naar Marokko zou kunnen terugkeren. Hierbij wordt nog toegevoegd dat is gebleken dat verzoekster zelfredzaam is ook in moeilijke omstandigheden.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal en op grond van de uiteenzetting die volgt dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij Marokko is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Vooreerst moet worden benadrukt dat, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, het incident wat aan de grondslag ligt van verzoeksters vrees, reeds dateert van 2013. Zo verklaart verzoeksters dat haar halfbroer in 2013 naaktfoto's kreeg toegestuurd van haar toenmalige huisbaas en dat hij haar daarop beschuldigde van prostitutie en ermee dreigde haar te vermoorden indien zij zou terugkeren naar Marokko (CGVS verhoor, p. 7). Verzoekster verklaart dat zij geen contact meer heeft met haar halfbroer sinds 2013 (CGVS verhoor, p. 7) en omtrent hem geen informatie meer heeft vergaard. Dat verzoekster niets heeft ondernomen om meer te weten te komen omtrent haar halfbroer is uiterst merkwaardig nu haar vrees voor haar halfbroer de enige echte hinderpaal was waarom zij niet wenst terug te keren naar haar herkomstland en zij expliciet verklaarde dat zij geen problemen heeft gekend in Marokko met de overheid of politie (CGVS verhoor, p.4, 6 en 7: *"CG Nog andere redenen waarom u niet naar Marokko zou kunnen terugkeren? VZ: Om eerlijk te zeggen, ik wil niet terug naar marokko, want anders was ik al eerder teruggekeerd"*). Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie. Dat verzoekster kennelijk naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Waar zij zich in het verzoekschrift opnieuw beroept op haar vrees omwille van haar naaktfoto's, toont zij niet aan dat de motieven uit de bestreden beslissing dienaangaande niet pertinent en draagkrachtig zijn. De motieven worden door de Raad bijgetreden en luiden als volgt: *"U gevraagd waar uw halfbroer actueel woont en wat hij doet in het leven, geeft u aan dat hij een optiekzaak had in Salah (in de buurt van Rabat), maar u niet weet of hij die zaak nu nog heeft en u eigenlijk niet weet waar hij actueel woont, sinds 2013 hebt u geen contact meer (CGVS p.4). Gezien het door u geschilderde incident zich afspeelde in 2013, werd u logischerwijze gevraagd welke indicaties u heeft dat uw halfbroer u na al die jaren nog steeds schade zou willen berokkenen en komt u niet verder dan 'het was duidelijk, het contact is verbroken en hij zei dat ik hem niet meer mag spreken'. Gezien u duidelijk verwijst naar het contact dat u in 2013 met hem hebt gehad, werd u andermaal gepolst naar de actuele stand van zaken en komt u niet verder dan 'als hij een woord zegt, gaat hij niet van mening veranderen' (CGVS p.7). Het hoeft niet te verwonderen dat uw woorden bezwaarlijk kunnen overtuigen, temeer uit uw verklaringen dan ook nog eens blijkt dat u sinds 2013 niets hebt ondernomen om meer te weten te komen over de 'whereabouts' van uw broer, integendeel, u geeft aan niets over hem te willen weten. Gevraagd of dit dan wil zeggen dat u sinds 2013 geen pogingen hiertoe hebt ondernomen, beaamt u dit en stelt u dat u uitgeput was (CGVS p.7). Moest u effectief menen omwille van uw broer niet naar Marokko te kunnen terugkeren, kan het niet overtuigen dat u niets zou hebben ondernomen om*

informatie over hem te vergaren, dit is immers essentieel om uw vrees bij terugkeer te kunnen inschatten, temeer uit uw verklaringen blijkt dat hij eigenlijk de enige echte hinderpaal was waarom u niet naar dit land zou kunnen terugkeren (CGVS p.6-7). De vaststelling dat u in dezer totaal niets hebt ondernomen ondermijnt, zoniet de geloofwaardigheid, dan wel de ernst van de vrees die u beweert te koesteren."

De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij in de vaststelling dat de ernst van haar vermeende vrees nog verder ondermijnd wordt door het feit dat zij zich twee jaren heeft opgehouden in Italië alvorens naar België te reizen zonder in Italië een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. De Raad ontwaart uit het verhoorverslag geen elementen die te wijten zijn aan een (nalatig) handelen vanwege de Italiaanse autoriteiten die verzoekster zouden hebben verhinderd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Italië. Verzoekster verklaarde immers dat zij geen problemen heeft gekend in Italië en dat zij Italië verliet omdat ze er vernomen had dat België een mooi land is en zij vervolgens "met iemand die een auto had" naar België reisde (CGVS verhoor, p. 4). Dat zij verder nog verklaarde dat zij in Italië door niemand werd geïnformeerd omtrent asiel, zij er geen advies kreeg en zij getraumatiseerd was door de oorlog (CGVS verhoor, p. 6) is weinig aannemelijk nu verzoekster blijkens haar verklaringen wel in staat was om in Italië te werken (CGVS verhoor, p. 4) en zelf besloot om met iemand mee te rijden naar België, wat getuigt van de nodige zelfredzaamheid en geenszins van een kwetsbaar profiel in haar hoofd. De motieven dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig en luiden als volgt: *"Deze appreciatie wordt onderstreept door de vaststelling dat u in 2016 Libië hebt verlaten en naar Italië bent vertrokken waar u twee jaar in de illegaliteit hebt geleefd zonder hier een asielerzoek te hebben ingediend, u zou niets geweten hebben over asiel, niemand zou u advies hebben gegeven. Gevraagd of u ooit een advocaat, een instantie of andere mensen zou hebben geraadpleegd, eventueel met oog op andere procedures, stelt u 'om eerlijk te zijn, ik was getraumatiseerd door de oorlog (...), ik ben nog niet gezond en ga nu naar een psycholoog'. Gepolst of dit wil zeggen dat u toen dus in dezer geen stappen had ondernomen, beaamt u dit (CGVS p.6). Het CGVS kan aanvaarden dat u bij aankomst in Italië nog onder de indruk was van de oorlog in Libië en niet onmiddellijk zou hebben gedacht hoe uw verblijf te legaliseren, doch vindt het CGVS het niet geloofwaardig dat, moest u effectief nood hebben aan bescherming, u zich hier niet naar zou hebben bevraagd eens u hier een tijdje zou hebben verbleven, temeer u hier in de illegaliteit verbleef en er altijd het risico bestond dat u tijdens een identiteitscontrole wel eens tegen de lamp zou lopen en gerepatriëerd zou kunnen worden. Bovendien geeft u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken aan hier in het zwart te hebben gewerkt, wat er toch op wijst dat u zich kon organiseren en voor zichzelf kon instaan, reden temeer waarom het CGVS niet accepteert dat u hier niet alle mogelijkheden zou hebben uitgeput zich omtrent uw situatie te bevragen (Verklaring DVZ punt 37). Volledigheidshalve dient in dit kader nog te worden opgemerkt dat u stelt hier naar een psycholoog te gaan, doch u nalaat dit te staven (CGVS p.6)."* Waar zij de commissaris-generaal nog verwijt dat er geen rekening gehouden werd met haar trauma en het feit dat zij verward is waardoor ze niet van elk detail op de hoogte kon zijn, merkt de Raad op dat blijkens de bestreden beslissing, waaruit *supra* geciteerd, wel degelijk blijkt dat bij de vaststelling dat verzoekster zich twee jaar illegaal heeft opgehouden in Italië, begrip werd getoond voor het feit dat zij bij aankomst in Italië nog onder de indruk was van de oorlog in Libië en het dan ook aannemelijk is dat zij niet onmiddellijk zou hebben gedacht haar verblijf te legaliseren. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in de beoordeling dat, ondanks het feit dat verzoekster geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië en er begrip is voor het feit dat zij nog enige tijd diende te bekomen na haar aankomst in Italië, verzoekster toch blijk heeft gegeven van zelfredzaamheid nu zij verklaarde dat zij in Italië voor zichzelf kon instaan en in het zwart werkte (CGVS verhoor, p. 4 en zie *supra*). Tenslotte werd in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt dat verzoekster nalaat te staven dat zij in België naar een psycholoog zou gaan, waardoor haar bewering in het verzoekschrift, dat ze verward is, niet geobjectiveerd wordt en er aldus geen gevolgtrekkingen aan kunnen worden verbonden die van die aard zijn dat zij de motieven van de commissaris-generaal doen ombuigen. Dat zij als alleenstaande vrouw een kwetsbaar profiel heeft waardoor zij zich in Marokko niet staande zou kunnen houden, wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Het loutere feit dat zij in Marokko geen netwerk heeft opgebouwd is geenszins voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming.

Waar zij stelt dat de redelijke termijn overschreden werd nu zij pas gehoord werd op 6 januari 2022, terwijl haar verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 25 juli 2019, zij zich hierdoor niet meer alles kan herinneren en zij geen negatieve beslissing meer kon verwachten, kan de Raad haar niet bijtreden. Vooreerst dient opgemerkt dat waar verzoekster opwerpt dat de redelijke termijn werd overschreden, zij in het geheel niet aantoonde welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter

staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekster evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden en kan zij niet voorhouden dat zij geen negatieve beslissing meer had mogen ontvangen. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

Waar zij hierbij nog toevoegt dat zij zich niet meer alles kan herinneren, merkt de Raad op dat verzoekster dit geenszins opgemerkt heeft tijdens het persoonlijk onderhoud en dat zij bovendien wel degelijk in staat bleek om verklaringen af te leggen over datgene wat enige tijd geleden gebeurd was (CGVS verhoor, p. 3-4). Evenmin is gebleken dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om het verhoor te laten afnemen en nog minder als zou de commissaris-generaal niet in de mogelijkheid zijn geweest om op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud een gedegen beslissing te nemen.

Verzoekster laat verder volgende motieven van de commissaris-generaal onbesproken : *“Gezien u voor het overige stelt in Marokko nooit politieke activiteiten te hebben ontplooid, nooit problemen met de overheid/politie te hebben gehad, net zomin als uw familie, en nooit ‘algemene problemen’ te hebben ondervonden, ziet het CGVS gezien het geheel van bovenstaande observaties geen reden waarom u niet naar Marokko zou kunnen terugkeren, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u zelfredzaam bent en u ook in moeilijke omstandigheden, getuige hiervan uw verblijf in Libië tijdens de oorlog, zich hebt weten recht te houden (CGVS p.4-5, Vragenlijst CGVS punt 3.7).”* Verzoekster toont immers niet aan dat zij nog een andere vrees heeft dan voor haar halfbroer. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster immers verklaarde daarnaast geen problemen te hebben gehad met de Marokkaanse autoriteiten of met medeburgers en evenmin problemen te hebben gekend van algemene aard (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst p. 3).

Verzoeksters betoog omtrent een gedwongen terugkeer naar Libië is geenszins aan de orde nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld wat volgt: *“Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Marokko een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Deze vaststelling volstaat om uw situatie in Libië niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.”* De verwijzing naar de situatie in Libië en meer specifiek de informatie van binnenlandse zaken en Human Rights Watch m.b.t. Libië zoals weergegeven in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

De Raad herinnert eraan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoekster is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekster om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoekster de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu*, moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de verklaringen en elementen aangebracht door verzoekster met betrekking tot haar vrees voor haar halfbroer. Verzoekster heeft echter geen overtuigende verklaringen afgelegd met betrekking tot die vrees. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen (zoals ook *supra* uitvoerig uiteengezet).

4.4.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster, die in haar verzoekschrift niet verder komt dan erop te wijzen dat zij vreest voor willekeurig geweld van haar familie, toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet worden vastgesteld dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.8. Wat betreft de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoekster niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen niet dienstig zijn. Hetzelfde geldt voor artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS dat tevens is opgeheven zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

4.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO